

Arrest

nr. 186 874 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 april 2017.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen :

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- Georgië*
- Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië*
- India*
- Kosovo*
- Montenegro*
- Servië”*

1.3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoekende partij niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de

vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vast dat verzoekster haar land van herkomst, Albanië, enkel heeft verlaten omdat er geen adequate behandeling voor haar medische problemen beschikbaar is. Met betrekking tot die medische problemen wordt vastgesteld dat die problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van voormelde wet. Betreffende de moeilijke economische situatie waarin verzoeksters gezin zich bevindt, wordt opgemerkt dat dergelijke problemen louter van economische aard zijn en als dusdanig evenmin ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij gaat immers niet of nauwelijks in op de concrete motieven uit de bestreden beslissing, doch beperkt zich louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal) waarmee zij echter deze bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

“Verzoekster meent”, zo laat ze thans in haar verzoekschrift gelden, “te mogen stellen dat er wel sprake is van discriminatie. De corruptie in zijn land van herkomst heeft voor gevolg dat, mits betaling van aanvullende bedragen, zijn echtgenote wel degelijk betere zorgen zou genieten, zelfs indien de heelkundige ingreep die in België wordt overwogen, niet mogelijk is in zijn land van herkomst”. Voorts oppert ze dat “het hier wel degelijk gaat om gerechtvaardigde angst voor discriminatie van mevrouw V.”

Verzoeksters huidig algemeen en niet in het minst onderbouwd betoog in haar verzoekschrift valt echter, zo stelt de Raad vast, niet of moeilijk te rijmen met, doch druist daarentegen geheel in tegen hetgeen zij en haar echtgenoot eerder tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal hebben verklaard.

Immers, verzoekster beantwoordde eerder de vraag van de commissaris-generaal of zij ooit gediscrimineerd werd bij de vraag naar een behandeling in Albanië uitdrukkelijk ontkennend met “Nee nee” (gehoorverslag CGVS verzoekster d.d. 13 januari 2017, p. 5). Verzoekster maakte noch tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, noch tijdens haar interview eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken ook maar enigszins melding van discriminatie, op welk vlak en om welke reden dan ook. Verzoeksters echtgenoot, die net als verzoekster tijdens de gehoren steeds expliciet aangaf nooit problemen te hebben gekend met de Albanese autoriteiten, maakte tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, toen hem gevraagd werd of hij ooit gediscrimineerd werd bij de vraag naar behandeling in Albanië, weliswaar zeer algemeen melding van corruptie en stelde dat ze in het ziekenhuis zelf de baxters moesten betalen en de dokter zelfs niet naar patiënten kijkt als ze geen geld kunnen betalen, doch wanneer de commissaris-generaal verzoeksters man meteen hierna de vraag stelde of hij denkt dat hij anders behandeld zou zijn geweest als hij wel geld kon betalen, was zijn antwoord zeer duidelijk en expliciet: “Nee, voor zulke ziektes niet. (...)” (gehoorverslag CGVS verzoeksters echtgenoot d.d. 13 januari 2017, p. 7). Verzoeksters echtgenoot maakte voor het overige geen melding van discriminatie, laat staan van een discriminerende behandeling tegen hem of zijn vrouw met betrekking tot hun medische problemen. Uit de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot blijkt dat verzoekster wel degelijk toegang had tot de medische zorg in Albanië, maar dat, zo beweren verzoekster en haar man zeer algemeen zonder dit met enig objectief bewijsstuk te staven, er

in hun land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is voor de medische problematiek van verzoekster en dat dit de reden is waarom zij naar België kwamen. Zo verklaarde verzoeksters echtgenoot, op de vraag van de commissaris-generaal of er toegang was tot medische zorg in Albanië: "Medische hulp kregen wij natuurlijk wel, maar voor de ziekte die mijn vrouw heeft is het onmogelijk om in Albanië genezen te worden. Zij kreeg wel een behandeling, medicamenten enzo, maar genezen kon ze niet worden" (gehoorverslag CGVS verzoeksters echtgenoot d.d. 13 januari 2017, p. 6). Toen de commissaris-generaal hem vervolgens vroeg wat hij bedoelt met zijn verklaring dat ze niet genezen kon worden, antwoordde hij: "Een operatie was de reden natuurlijk. Mijn vrouw kon enkel na een operatie genezen worden. En zulke operaties kunnen niet uitgevoerd worden in België" (Ibid., p. 6). Op de vraag vervolgens waarom dit niet mogelijk is in Albanië luidde het antwoord van verzoeksters man: "Omdat het onmogelijk is, omdat niemand het kan uitvoeren. De medische sector in Albanië is heel slecht. Zulke operaties kunnen niet uitgevoerd worden in Albanië. Als dit kon was nooit naar hier gekomen" (Ibid., p. 7). De echtgenoot van verzoekster lichtte vervolgens toe dat de orthopeed van Shkodër hen had gezegd dat zo'n operatie zeer ingewikkeld is en dat zulke operaties noch in Shkodër, noch elders in Albanië kunnen uitgevoerd worden, en hij herhaalde dat indien dit toch mogelijk zou zijn geweest, hij nooit naar België was gekomen (Ibid., p. 7). Uit de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot blijkt aldus zeer duidelijk dat zij louter naar België zijn gekomen en hier asiel hebben aangevraagd omwille van het feit dat, daargelaten dat zij dit geenszins staven of aannemelijk maken, in Albanië geen adequate behandeling voor verzoeksters problemen voorhanden zou zijn, namelijk de mogelijkheid haar hiervoor te opereren, hetgeen in België wel mogelijk zou zijn. Zij verklaarden tijdens hun gehoren voorts/voor het overige geen problemen te kennen in en vrees te koesteren ten aanzien van hun land van herkomst Albanië.

Nergens uit de verklaringen van verzoekster en haar man blijkt, en zij maken dit hoe dan ook geenszins in concreto aannemelijk, dat het feit dat verzoekster voor haar medische problemen in Albanië geen afdoende en adequate medische behandeling zou kunnen genieten ook maar enigszins zou zijn ingegeven door redenen van discriminatie, op basis van wat dan ook, jegens hun persoon. In zoverre dit thans in het verzoekschrift zeer algemeen en zonder enig begin van bewijs wordt voorgehouden, overtuigt die stelling geenszins en ontbreekt die argumentatie elke ernst en grondslag, nu het louter slechts blote en niet in het minst onderbouwde beweringen betreft en deze dus manifest afwijken van en indruisen tegen hun eerdere verklaringen afgelegd tijdens hun gehoren, waaruit louter blijkt dat volgens verzoekster en haar echtgenoot in Albanië de medische zorg er erg gebrekkig zou zijn, en een adequate operatie/behandeling voor verzoeksters medische problematiek niet voorhanden.

Verzoeksters medische problemen houden, net als de economische problematiek van het gezin van verzoekster, geen verband met één van de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt en verzoekster maakt geenszins aannemelijk -het blijkt nergens uit haar verklaringen, en elk begin van bewijs ontbreekt dienaangaande- dat zij omwille van een van voormelde bepalingen in Albanië geen toegang zou hebben tot de medische gezondheidszorg.

De Raad is niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoekster aan een medische aandoening lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er, daargelaten of dit in casu zo is, geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. 11.504 (c)). Verzoekster dient voor de beoordeling van haar medische problemen gebruik te maken van de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters algemeen en allerm minst ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielsrelaas, te ontcrachten.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Wat de door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde documenten betreft, werd het merendeel hiervan reeds eerder neergelegd. De door verzoekster voor het eerst aangebrachte documenten, allen kopieën en door haar aangeduid als "Afschrift van het attest van immatriculatie", "Pensioenboekje van de heer M.V.", "Verslag van de consultatie door Dr. M. op 10 januari 2017", en

“Afspraak in gespecialiseerde dienst voor orthopedische consultatie op 24 april 2017”, wijzigen niets aan en doen op generlei wijze afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

1.5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 maart 2017, volhardt de echtgenoot van verzoekende partij in de middelen van het verzoekschrift en wijst hij erop dat er voor verzoekster, die vandaag niet kan aanwezig zijn omdat zij naar een medisch onderzoek moest, geen adequate mogelijkheid is voor medische zorg in Albanië omwille van discriminatie. Verzoekende partij stelt tevens dat zij ook een 9ter heeft ingediend.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 29 maart 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt er zich louter toe wederom te stellen dat er voor haar geen medische zorg mogelijk is in Albanië omwille van discriminatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen formuleert aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond. Zij betwist immers niet de volgende vaststellingen in de beschikking: *“Verzoeksters huidig algemeen en niet in het minst onderbouwd betoog in haar verzoekschrift valt echter, zo stelt de Raad vast, niet of moeilijk te rijmen met, doch druist daarentegen geheel in tegen hetgeen zij en haar echtgenoot eerder tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal hebben verklaard.*

Immers, verzoekster beantwoordde eerder de vraag van de commissaris-generaal of zij ooit gediscrimineerd werd bij de vraag naar een behandeling in Albanië uitdrukkelijk ontkennend met “Nee nee” (gehoorverslag CGVS verzoekster d.d. 13 januari 2017, p. 5). Verzoekster maakte noch tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, noch tijdens haar interview eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken ook maar enigszins melding van discriminatie, op welk vlak en om welke reden dan ook. Verzoeksters echtgenoot, die net als verzoekster tijdens de gehoren steeds expliciet aangaf nooit problemen te hebben gekend met de Albanese autoriteiten, maakte tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, toen hem gevraagd werd of hij ooit gediscrimineerd werd bij de vraag naar

behandeling in Albanië, weliswaar zeer algemeen melding van corruptie en stelde dat ze in het ziekenhuis zelf de baxters moesten betalen en de dokter zelfs niet naar patiënten kijkt als ze geen geld kunnen betalen, doch wanneer de commissaris-generaal verzoeksters man meteen hierna de vraag stelde of hij denkt dat hij anders behandeld zou zijn geweest als hij wel geld kon betalen, was zijn antwoord zeer duidelijk en expliciet: “Nee, voor zulke ziektes niet. (...)” (gehoorverslag CGVS verzoeksters echtgenoot d.d. 13 januari 2017, p. 7). Verzoeksters echtgenoot maakte voor het overige geen melding van discriminatie, laat staan van een discriminerende behandeling tegen hem of zijn vrouw met betrekking tot hun medische problemen. Uit de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot blijkt dat verzoekster wel degelijk toegang had tot de medische zorg in Albanië, maar dat, zo beweren verzoekster en haar man zeer algemeen zonder dit met enig objectief bewijsstuk te staven, er in hun land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is voor de medische problematiek van verzoekster en dat dit de reden is waarom zij naar België kwamen. Zo verklaarde verzoeksters echtgenoot, op de vraag van de commissaris-generaal of er toegang was tot medische zorg in Albanië: “Medische hulp kregen wij natuurlijk wel, maar voor de ziekte die mijn vrouw heeft is het onmogelijk om in Albanië genezen te worden. Zij kreeg wel een behandeling, medicamenten enzo, maar genezen kon ze niet worden” (gehoorverslag CGVS verzoeksters echtgenoot d.d. 13 januari 2017, p. 6). Toen de commissaris-generaal hem vervolgens vroeg wat hij bedoelt met zijn verklaring dat ze niet genezen kon worden, antwoordde hij: “Een operatie was de reden natuurlijk. Mijn vrouw kon enkel na een operatie genezen worden. En zulke operaties kunnen niet uitgevoerd worden in België” (Ibid., p. 6). Op de vraag vervolgens waarom dit niet mogelijk is in Albanië luidde het antwoord van verzoeksters man: “Omdat het onmogelijk is, omdat niemand het kan uitvoeren. De medische sector in Albanië is heel slecht. Zulke operaties kunnen niet uitgevoerd worden in Albanië. Als dit kon was nooit naar hier gekomen” (Ibid., p. 7). De echtgenoot van verzoekster lichtte vervolgens toe dat de orthopeed van Shkodër hen had gezegd dat zo'n operatie zeer ingewikkeld is en dat zulke operaties noch in Shkodër, noch elders in Albanië kunnen uitgevoerd worden, en hij herhaalde dat indien dit toch mogelijk zou zijn geweest, hij nooit naar België was gekomen (Ibid., p. 7). Uit de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot blijkt aldus zeer duidelijk dat zij louter naar België zijn gekomen en hier asiel hebben aangevraagd omwille van het feit dat, daargelaten dat zij dit geenszins staven of aannemelijk maken, in Albanië geen adequate behandeling voor verzoeksters problemen voorhanden zou zijn, namelijk de mogelijkheid haar hiervoor te opereren, hetgeen in België wel mogelijk zou zijn. Zij verklaarden tijdens hun gehoren voorts/voor het overige geen problemen te kennen in en vrees te koesteren ten aanzien van hun land van herkomst Albanië.(...)”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS